

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z powództwa Banku

przeciwko W.K. i K.D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 24 września 2025 r.

w przedmiocie wniosku pozwanych o wyłączenie Sędziego Sądu Najwyższego G.Ż.
od rozpoznania sprawy ze skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od
nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27
lutego 2018 r., sygn. I Nc 172/18,

**wyłącza sędziego Sądu Najwyższego G.Ż. od rozpoznania
sprawy II NSNc 167/23.**

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny skargą nadzwyczajną z 27 lipca 2022 r. zaskarżył nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 lutego 2018 r., sygn. I Nc 172/18, którym nakazano W.K. i K.D. aby zapłacili solidarnie Bank (poprzednikowi prawnemu powoda) kwotę 921 885,28 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 888 174,26 zł od dnia 12 lutego 2018 r. do dnia zapłaty wg zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kwotę 18 741 zł tytułem

kosztów postępowania, w tym kwotę 7217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Zarządzeniem z dnia 27 września 2022 r. sprawę przydzielono SSN G.Ż..

W dniu 13 grudnia 2022 r. Prezes Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wyznaczył skład orzekający: SSN G.Ż. (przewodniczący, a zarazem sprawozdawca), SSN M.D. oraz ławnik Sądu Najwyższego.

Zarządzeniem z 13 września 2023 r. SSN G.Ż. wyznaczył termin posiedzenia niejawnego w składzie jednego sędziego na dzień 14 września 2023 r., z którego sporządził notatkę, że nie zapadło na nim orzeczenie. Następnie, w dniu 15 lutego 2024 r., zwrócił się do Prokuratora Generalnego o zajęcie stanowiska w sprawie w kontekście wniosków wynikających z pilotażowego wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka W. przeciwko Polsce z 23 listopada 2023 r., w tym wskazanej tam systemowej sprzeczności skargi nadzwyczajnej wnoszonej przez Prokuratora Generalnego będącego równocześnie Ministrem Sprawiedliwości (pkt 324 lit. c) z art. 6 § 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Prokurator Generalny nie zajął stanowiska.

Kolejnym zarządzeniem z 17 kwietnia 2024 r. SSN G.Ż. wyznaczył termin posiedzenia niejawnego w składzie jednego sędziego na dzień 23 kwietnia 2024 r., na którym wydał postanowienie zawieszające postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. *per analogiam* z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718/21, oraz w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. W. przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21, w terminie tam zakreślonym.

Pozwani w sprawie podejmowali szereg czynności zmierzających do podjęcia postępowania w sprawie. W zarządzeniach z dnia 10 grudnia 2024 r. oraz 7 stycznia 2025 r., po przedstawieniu akt SSN G.Ż. celem podjęcia czynności zmierzających do rozpoznania sprawy, sędzia sprawozdawca stwierdzał, że ani stan prawa Unii Europejskiej, ani prawa międzynarodowego, ani prawa krajowego, ani okoliczności wskazane w sentencji postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23

kwietnia 2024 r., tj. konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718/21 i w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. W. przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21, nie uległy zmianie, a zatem w jego ocenie brak jest podstaw do podjęcia zawieszonego postępowania.

W dniu 4 lipca 2025 r. pozwani, zastępowani przez profesjonalnego pełnomocnika, wniesli o wyłączenie SSN G.Ż. od rozpoznania sprawy II NSNc 167/23 na podstawie art. 49 § 1 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o wyłączenie wskazali, że:

1. w myśl art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej: „sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom”;
2. SSN G.Ż. postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2024 r., sygn. II NSNc 167/23, zawiesił postępowanie przed Sądem Najwyższym z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z dnia 21 grudnia 2023 r., C-718/21, oraz w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 listopada 2023 r. W. przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21, w terminie tam określonym;
3. do wydania postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2024 r., sygn. II NSNc 167/23, doszło na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. pomimo, iż art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. stanowi podstawę do zawieszenia postępowania cywilnego w sytuacji, w której rozstrzygnięcie sprawy zależy od uprzedniej decyzji organu administracji publicznej i nie przewiduje możliwości jego stosowania *per analogiam* (regulacja art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. ma charakter wyjątku od zasady nakazującej sprawne, bez zbędnej zwłoki, rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd. Przywołany przepis daje uprawnienie sądowi do fakultatywnego zawieszenia postępowania, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od uprzedniej decyzji organu administracji publicznej. Artykuł 177 § 1 pkt 3 k.p.c., jako wyjątek, nie może być interpretowany (wykładany)

rozszerzająco. Co istotne, wykładania przywołanego przepisu nie może prowadzić do faktycznego zaniechania rozstrzygnięcia sprawy cywilnej przez Sąd Najwyższy w oczekiwaniu na zmiany legislacyjne, na dokonanie których – z oczywistych względów – strony postępowania w sprawie cywilnej żadnego wpływu nie mają; rozpoznanie przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie skargi nie jest warunkowane uprzednim rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej przez jakikolwiek organ administracji publicznej; „dokonanie zmian legislacyjnych nie jest w jakimkolwiek zakresie tożsame z wydaniem uprzednim decyzji organu administracji publicznej”);

4. utrzymanie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2024 r., w przedmiocie zawieszenia postępowania w mocy w praktyce pozbawia pozwanych gwarantowanego konstytucyjnie prawa do sądu. Nie wiadomo bowiem: jaki precyzyjny kształt miałyby mieć „zmiany legislacyjne”, których wejście w życie miałyby skutkować podjęciem zawieszonego postępowania; według jakich obiektywnych kryteriów i przez kogo ocenianych miałyby nastąpić ocena wejście w życie „zmian legislacyjnych”, które warunkowałyby podjęcie zawieszonego postępowania; w jakiej perspektywie czasowej miałyby wejść w życie zmiany legislacyjne, które miałyby skutkować podjęciem zawieszonego postępowania;
5. sędzia objęty wnioskiem o wyłączenie, wbrew obowiązкови orzekania na podstawie i w granicach prawa, będąc związany regulacjami Konstytucji RP i ustaw, nie rozpoznaje sprawy dotyczącej interesów prawnych pozwanych, wywołanej skargą nadzwyczajną;
6. w praktyce orzecniczej Sądu Najwyższego nie występuje sytuacja zawieszania postępowań w oparciu o regulacje art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. *per analogiam* „z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z dnia 21 grudnia 2023 r., C-718/21 oraz wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 listopada 2023 r. W. przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21) w terminie tam zakreślonym”. Postanowienie Sądu Najwyższego wskazane na wstępie wniosku ma charakter jednostkowy;

7. w praktyce Sądu Najwyższego, skargi nadzwyczajne wnoszone na podstawie bądź w trybie art. 89 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym są rozpoznawane;
8. bezprawnie dopuszczając się zaniechania orzekania w sprawie, sędzia objęty wnioskiem o wyłączenie w praktyce pozbawia pozwanych prawa do sądu, czym narusza przysługujące im konstytucyjnie prawo wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 179 § 3 k.p.c. podczas zawieszenia postępowania sąd nie podejmuje żadnych czynności z wyjątkiem tych, które mają na celu podjęcie postępowania albo zabezpieczenie powództwa lub dowodu. Czynności podejmowane przez strony, a niedotyczące tych przedmiotów, wywołują skutki dopiero z chwilą podjęcia postępowania.

2. We wniosku o wyłączenie sędziego, pełnomocnik pozwanych wskazał, iż oprócz wyłączenia SSN G.Ż. domagają się oni reasumpcji orzeczenia o zawieszeniu postępowania, a zatem jego podjęcia. Takie stanowisko pozwanych, otwiera drogę Sądowi Najwyższemu do podjęcia czynności zmierzających do rozpoznania wniosku.

3. Jak stanowi art. 48 § 1 k.p.c., sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy: (1) w sprawach, w których jest stroną lub pozostaje z jedną ze stron w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziałuje na jego prawa lub obowiązki; (2) w sprawach swego małżonka, krewnych lub powinowatych w linii prostej, krewnych bocznych do czwartego stopnia i powinowatych bocznych do drugiego stopnia; (3) w sprawach osób związanych z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli; (4) w sprawach, w których był lub jest jeszcze pełnomocnikiem albo był radcą prawnym jednej ze stron; (5) w sprawach, w których w instancji niższej brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia, jako też w sprawach o ważność aktu prawnego z jego udziałem sporządzonego lub przez niego rozpoznanego oraz w sprawach, w których występował jako prokurator;

(6) w sprawach o odszkodowanie z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem, jeżeli brał udział w wydaniu tego orzeczenia.

Z kolei zgodnie z art. 49 § 1 k.p.c., niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 48, sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie.

4. Zgodnie z art. 34 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622), przy powołaniu sędziego Sądu Najwyższego składa ślubowanie wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej według następującej roty: „Ślubuję uroczyście jako sędziego Sądu Najwyższego służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży prawa i praworządności, obowiązki sędziego wypełniać sumiennie, sprawiedliwość wymierzać zgodnie z przepisami prawa i zasadami słuszności, bezstronnie, według mego sumienia, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”.

W ocenie Sądu Najwyższego, wniosek pełnomocnika pozwanych należy ocenić na podstawie art. 49 § 1 k.p.c., w świetle uzasadnienia wniosku, jak również rotę ślubowania sędziowskiego, określającej istotę urzędu sędziego Sądu Najwyższego, a także znanego z urzędu Sądowi Najwyższemu postępowania SSN G.Ż., o którym mowa poniżej.

5. Historia wniosków o wyłączenie sędziego, składanych zarówno przez strony, jaki i samego SSN G.Ż. sięga przełomu lat 2021/2022. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 stycznia 2022 r. w sprawie I NSNc 52/21 oddalającego jego żądanie o wyłączenie od rozpoznania sprawy, Sąd Najwyższy wskazał, że SSN G.Ż. zawiadomił zgodnie z treścią art. 51 k.p.c. o rzekomo zachodzącej podstawie Jego wyłączenia od orzekania, jako podstawę wskazując „(...) odpowiedzialność finansową grożącą Rzeczypospolitej Polskiej w związku z możliwością złożenia skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na podstawie art. 34 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka [zapewne chodziło sędziemu o możliwość złożenia skargi indywidualnej na podstawie takowego artykułu Konwencji o ochronie praw człowieka

i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r.], której podstawą będzie mogło być wydane w przedmiotowej sprawie [tj. z Jego udziałem] orzeczenie (...)"'. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że podstawa wnioskowanego wyłączenia, o której wspomina SSN G.Ż., nie ma żadnego, związku z bezstronnością sędziego. Nie wiadomo na czym miałyby bowiem polegać Jego stronniczość jako sędziego w sprawie wobec samej możliwości złożenia skargi indywidualnej, która może być zgodnie z Konwencją wniesiona (niezależnie od tego jaki będzie jej dalszy los w ETPCz), przez „każdą osobę, organizację pozarządową lub grupę jednostek, która uważa [ergo subiektywnie], że stała się ofiarą naruszenia” przez państwo-stronę praw w niej zawartych. Przy czym prawo do złożenia takiej skargi, niezależnie od jej zasadności czy formalnej skuteczności, nie może napotykać na jakiekolwiek utrudnienia ze strony państwa-strony. Sąd Najwyższy, abstrahując od faktu, że trudno wyobrazić sobie jakąkolwiek odpowiedzialność finansową grożącą Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu samej jedynie możliwości złożenia wspomnianej skargi wskazał, że problem ten dotyka teoretycznie każde orzeczenie sądowe w Polsce kończące postępowanie w sprawie, od którego nie przysługuje środek odwoławczy (zob. art. 35 Konwencji). Jak podkreślił Sąd Najwyższy, ów fakt nie może wywoływać w każdej sprawie wątpliwości co do bezstronności sędziowskiej. Ponadto, w ocenie Sądu, z punktu widzenia logiki sędziego nie może powstrzymywać się od orzekania powołując się na związek pomiędzy sposobem rozstrzygnięcia merytorycznego sprawy, a ewentualną możliwością złożenia skargi do ETPCz. Pewne jest tylko, że skargi takiej na orzeczenie nie będzie wówczas, gdy orzeczenie to nie zostanie wydane. W konsekwencji Sąd Najwyższy ocenił, że jedynym celem takiego typu wniosku o wyłączenie się sędziego może być, co do efektu, krótkotrwałe blokowanie wydania orzeczenia wobec np. indywidualnej niechęci do orzekania w Sądzie Najwyższym. Sąd Najwyższy jednocześnie podkreślił, że tego typu wnioski są składane przez SSN G.Ż. do prawie każdej sprawy rozpoznawanej w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z Jego udziałem i wywołują one swoistą wewnętrzną obstrukcję procesową, godzącą w sprawność toczących się postępowań i wizerunek Izby. Sąd poddał również pod rozagę sędziego zasadność jego dalszego pozostawania w stanie sędziowskim. Jeżeli bowiem

podstawą mającą wpływ na Jego bezstronność są przyszłe i niepewne zdarzenia, których wystąpienie nie zależy od sposobu dokonanego przez skład sędziowski z Jego udziałem rozstrzygnięcia (na korzyść czy na niekorzyść wnoszącego skargę), to w takiej sytuacji jest ewidentnie zaburzona logika piastowania urzędu sędziego. Sąd Najwyższy wskazał również, że podejmowane przez SSN G.Ż. działania, celem uniknięcia albo odsunięcia w czasie merytorycznego rozstrzygnięcia spraw, sprzeniewierzają się złożonej przezeń przysiędze sędziowskiej.

6. Rację należy przyznać pełnomocnikowi pozwanych, iż wydawane przez SSN G.Ż. postanowienia o zawieszeniu postępowania, tożsame z wydanym w niniejszej sprawie, nie mają jakichkolwiek podstaw prawnych. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 października 2024 r., w sprawie I NZ 19/24, wskazał na szereg uchybień proceduralnych i wadliwość prawną podjętej przez sędziego decyzji. W ocenie Sądu Najwyższego zawieszenie postępowania „na podstawie art. 177 § 1 k.p.c. *per analogiam* z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718/21 oraz w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. W. przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21) w terminie tam zakreślonym”, nie znajduje uzasadnienia w przepisach obowiązującego prawa. Zauważył nadto, brak podstaw do zawieszenia postępowania w sprawie z uwagi na zawarte w wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 23 listopada 2023 r. W. przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21) zobowiązanie do przyjęcia odpowiednich środków legislacyjnych w celu zapewnienia, by problem ze stwierdzonymi brakami skargi nadzwyczajnej został rozwiązany i usunięty. O ile w powoływanym wyroku zasygnalizowano, jakiego rodzaju działania powinny zostać podjęte, to jednak nie sposób twierdzić, by w oczekiwaniu na dokonanie zmian legislacyjnych wszystkie sprawy ze skargi nadzwyczajnej były zawieszane.

Sąd Najwyższy stwierdził ponadto, że zaskarżone postanowienie tamuje bieg postępowania w sprawie, której celem jest rozpoznanie skargi nadzwyczajnej i nie dostrzegł uzasadnionych powodów do wstrzymania biegu postępowania. Zdaniem Sądu Najwyższego postanowienie o zawieszeniu postępowania wymagało korekty nie tylko ze względu na błędną podstawę prawną, na której

orzekł Sąd Najwyższy. Artykuł 177 § 1 pkt 3 k.p.c. nie może w sprawie zainicjowanej skargą nadzwyczajną znaleźć zastosowania z tego względu, że nie jest ona zawisła przed żadnym organem administracji publicznej. Zastosowanie tego przepisu *per analogiam*, jako podstawy prawnej też nie znajduje usprawiedliwienia, gdyż powoływane w nim trybunały międzynarodowe, tj. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejski Trybunał Praw Człowieka nie są organami administracji publicznej. Ponadto sprawa nie jest zawisła przed żadnym z tych trybunałów.

Sąd Najwyższy stwierdził, w odniesieniu do orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. w sprawie W. przeciwko Polsce ze skargi nr 50849/21, że adresatem zarzutu wskazanego tam systemowego naruszenia prawa oraz terminu na jego usunięcie jest Rzeczpospolita Polska jako strona Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, nie zaś Sąd Najwyższy orzekający w sprawie ze skargi nadzwyczajnej. Sąd nie znalazł przy tym podstaw w wiążącym Rzeczpospolitą Polską prawie międzynarodowym, ani też nie dostrzegł takiego przepisu prawa krajowego, który nakazywałby każdorazowo zawieszać postępowanie toczące się przed sądem krajowym do czasu wprowadzenia zmian legislacyjnych rekomendowanych przez ETPCz. Sąd Najwyższy zauważył, że takie systemowe postępowanie sądu krajowego naraziłoby tysiące spraw na przewlekłość. Sąd Najwyższy nie może też ingerować w decyzje władzy ustawodawczej, która dysponuje pewnym zakresem swobody uznania, jakiego rodzaju zmiany legislacyjne wprowadzić, wykonując orzeczenia ETPCz i wdrażając je do prawa krajowego. Zdaniem Sądu Najwyższego zawieszanie postępowań na podstawie wskazywanej przez SSN G.Ż. oznaczałoby w rezultacie całkowity paraliż polskiego wymiaru sprawiedliwości, zaś oczekiwanie na zmiany legislacyjne uczyniłoby iluzorycznym prawo do sądu wyrażone w art. 6 EKPCz.

7. Krajowa Rada Sądownictwa w stanowisku z 12 grudnia 2024 r., odnosząc się do zawieszania postępowań toczących się przed Sądem Najwyższym m.in. przez SSN G.Ż. wskazała, iż zapadają one w oparciu o nieistniejącą podstawę prawną. Zauważyła również, że wykorzystywanie instytucji zawieszenia postępowania i wykreowanie nieistniejącej podstawy prawnej narusza

konstytucyjne prawo obywatela do sądu wyrażone w art. 45 Konstytucji RP. Zdaniem Rady zawieszenie postępowania na pozaustawowej podstawie stanowi jaskrawy przykład przekroczenia kompetencji przez funkcjonariusza publicznego i odmowę sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sędziego. Podniosła, że zgodnie z art. 178 Konstytucji RP sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji i ustawom, a Konstytucja RP zachowuje nadrzędność i pierwszeństwo wobec wszystkich aktów prawnych, w tym także prawa unijnego (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 listopada 2011 r., SK 45/09). Krajowa Rada Sądownictwa przypominała, że wyroki trybunałów międzynarodowych nie stanowią źródła powszechnie obowiązującego prawa w Polsce i nie stanowią podstawy prawnej do działania organów Państwa. Jak wskazała Rada powstrzymywanie się przez sędziego od sprawowania wymiaru sprawiedliwości stoi w rażącej sprzeczności z podstawowymi obowiązkami sędziego wynagradzanego z budżetu Skarbu Państwa.

8. W piśmie do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z 24 lipca 2025 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący Pracą Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych stwierdził, że na dzień 5 czerwca 2025 r. w referacie SSN G.Ż. zarejestrowanych było 97 spraw z repertoriów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, z czego 70, czyli przeszło 72%, pozostawało zawieszonych, a reszta biorąc pod uwagę dotychczasowe postępowanie Sędziego albo oczekuje na zawieszenie postępowania, albo złożenie wniosku o wyłączenie, czy też inne działania sprzeczne z rotą ślubowania sędziowskiego. Wskazać bowiem należy, że SSN G.Ż.:

1. odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE, w wyniku czego doszło do zmiany składu orzekającego w sprawie II NSKP 53/25;
2. odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE oraz nie stawiał się na termin posiedzenia, w sprawach: II NSNc 219/23, II NSKP 86/23, I NKRS 89/23;
3. odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE, nie stawiał się na termin posiedzenia, w wyniku czego doszło do zmiany

- składu w następujących sprawach: II NSKP 54/23, I NKRS 78/23, II NSKP 62/23, II NSKP 73/23, II NSNc 501/23;
4. nie stawiał się na posiedzenie w sprawie II NSNc 330/23;
 5. odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE w sprawach: II NSNc 312/23, II NSNc 223/23, II NSNc 246/23, I NKRS 78/23, I NKRS 89/23, I NSP 269/24, I NZ 27/24, II NSKP 53/23, II NSKP 54/23, II NSKP 62/23, II NSKP 66/23, II NSNc 219/23, II NSNc 223/23, II NSNc 246/23, II NSNc 501/23;
 6. zakwestionował skład orzekający i wniósł o wyłączenie w sprawie I NZ 16/24;
 7. zakwestionował skład orzekający oraz doszło do zmiany składu w sprawie II NSKP 42/23;
 8. zakwestionował skład orzekający oraz odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE w sprawach: I NSP 256/23, II NSKP 48/23, II NSKP 73/23;
 9. zakwestionował skład orzekający, nie stawiał się na posiedzenie w wyniku czego doszło do zmiany składu w sprawach: I NSKP 72/23, I NKRS 101/23;
 10. zakwestionował skład, zawiesił postępowanie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z 21 grudnia 2023 r. C-718/21 oraz wyroku ETPCz z 23 listopada 2023 r., a także odmówił jego podjęcia, w sprawach: I NKRS 18/23, I NSP 153/24;
 11. zakwestionował skład, odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE, nie stawiał się na termin posiedzenia, w wyniku czego konieczna była zmiana składu w sprawie II NSKP 12/23;
 12. zawiesił postępowanie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z 21 grudnia 2023 r. C-718/21 oraz wyroku ETPCz z 23 listopada 2023 r., a także odmówił jego podjęcia w sprawach: I NKRS 80/24, I NKRS 10/25, I NKRS 27/25, I NKRS 33/23, I NKRS 44/23, I NKRS 59/23, I NKRS 69/23, I NKRS 82/23, I NKRS 2/24, I NKRS 54/24, I NKRS 68/24;

13. odmówił orzekania z powołaniem się na orzecznictwo ETPCz i TSUE oraz zawiesił postępowanie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z 21 grudnia 2023 r. C-718/21 oraz wyroku ETPCz z 23 listopada 2023 r. w następujących sprawach: I NSP 427/24, I NSP 468/24, I NZ 33/24;
14. zakwestionował skład, a następnie zawiesił postępowanie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z 21 grudnia 2023 r. C-718/21 oraz wyroku ETPCz z 23 listopada 2023 r. w sprawie II NSNc 97/24;
15. zawiesił postępowanie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady procesowe określone w wyroku TSUE z 21 grudnia 2023 r. C-718/21 oraz wyroku ETPCz z 23 listopada 2023 r. w sprawach: I NSP 453/24, II NSKP 55/23, II NSKP 70/23, II NSK 97/23, II NSK 113/23, II NSK 126/23, II NSK 2/24, II NSKP 21/24, II NSKP 33/24, II NSK 39/24, II NSKP 45/24, II NSK 54/24, II NSK 64/24, II NSK 7/25, II NSNc 167/23, II NSNc 242/23, II NSNc 258/23, II NSNc 280/23, II NSNc 291/23, II NSNc 308/23, II NSNc 345/23, II NSNc 360/23, II NSNc 373/23, II NSNc 386/23, II NSNc 397/23, II NSNc 414/23, II NSNc 430/23, II NSNc 446/23, II NSNc 456/23, II NSNc 469/23, II NSNc 478/23, II NSNc 491/23, II NSNc 503/23, II NSNc 4/24, II NSNc 18/24, II NSNc 43/24, II NSNc 85/24, II NSNc 111/24, II NSNc 125/24, II NSNc 137/24, II NSNc 150/24, II NSNc 180/24, II NSNc 193/24, II NSNc 193/24, II NSNc 206/24, II NSNc 221/24, II NSNc 249/24;
16. złożył wniosek o wyłączenie od orzekania, a wobec jego oddalenia, wniósł o przeprowadzenie testu niezależności i bezstronności, w sprawach: I NSP 166/24, I NSP 319/24, I NZ 6/23;
17. odwołał termin posiedzenia bez podstawy prawnej w sprawie I NKRS 89/23.

9. Wszystkie powyższe okoliczności świadczą o tym, że SSN G.Ż. nie tylko kwestionuje swój status jako sędziego (w trakcie ustnych motywów zdania odrębnego ogłoszonych w dniu 1 lipca 2025 r. w czasie posiedzenia pełnego składu Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych stwierdził nawet, że Izba ta powinna zostać zlikwidowana), ale przede wszystkim regularnie podejmuje czynności, które w sposób oczywisty naruszają podstawowe obowiązki sędziego, a nadto – co istotniejsze – naruszają prawa stron do sądu oraz godzą w dobro wymiaru sprawiedliwości, a przez to Rzeczypospolitej Polskiej. SSN G.Ż., działa na niekorzyść stron odmawiając podjęcia postępowań i rozstrzygania spraw pomimo stosownych wniosków stron, stojących np. w obliczu egzekucji komorniczej. Same strony wyrażają przy tym wątpliwości co do statusu wyżej wymienionego sędziego, pytając go bezskutecznie, czy jest sędzią. W sprawie I NSP 427/24 skarżący, w swoim piśmie zwrócił się „żądam odpowiedzi „oświadczenia” czy G.Ż. (nie piszę sędzia bo sam kwestionuje swój status będzie orzekał w niniejszej sprawie)”. SSN G.Ż. po przedstawieniu mu pytania przez skarżącego, zignorował je i nie udzielił nań odpowiedzi.

Nie sposób przy tym nie dostrzec wewnętrznej sprzeczności w postępowaniu SSN G.Ż. Z jego działań wynika bowiem wprost, że każda podejmowana przez sąd z jego udziałem czynność procesowa, w szczególności wydanie orzeczenia, narusza prawo europejskie oraz Europejską Konwencję Praw Człowieka. W konsekwencji należałoby oczekiwać, że objęty wnioskiem sędzia będzie się powstrzymywał od ich podejmowania. Tym bardziej zaskakuje więc, że w składzie jednoosobowym wydaje on postanowienia o zawieszeniu postępowania. Wszak, przyjmując argumentację SSN G.Ż., należałoby uznać, że sama okoliczność wydania postanowienia jest naruszeniem wskazanych porządków prawnych, bez względu na jego treść.

10. Reasumując stwierdzić należy, że SSN G.Ż.: kwestionuje swój status jako sędziego, kwestionuje status Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, wydaje rozstrzygnięcia niemające oparcia w przepisach prawa, narusza podstawowe obowiązki sędziego, narusza prawa stron do sądu oraz godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości, a przez to Rzeczypospolitej Polskiej. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu Najwyższego

prowadzą do wniosku, że spełniona została przesłanka z art. 49 § 1 k.p.c. albowiem obiektywnie istnieją uzasadnione wątpliwość co do bezstronności SSN G.Ż. w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę sprzeczne z prawem czynności procesowe, a także zaniechania. Istnieje także realna wątpliwość, czy SSN G.Ż. w niniejszej sprawie wydałby orzeczenie zgodne z obowiązującym prawem. Konieczne zatem staje się wyłączenie go od rozpoznania sprawy II NSNc 167/23.

11. Z tych wszystkich względów, na podstawie przytoczonych przepisów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[P.Sz.]

[r.g.]